

МАКЕДО КАКО ТР И ПРОСП

Јавното изнесување на проекциите за границите на Балканот од страна на поранешниот човек на ЦИА, Стив Маер, во чии рамки влегува и ревизијата на македонските граници, предизвика огромно интересирање од страна на грчката политичка и медиумска структура. Покренувањето на ова прашање во облик на тематски расправи, колумни и анализи во грчките општествени сфери, може да се разгледува на две основи. Или се радуваат на таквите проекти или, пак, страдаат од евентуалното нивно спроведување, бидејќи може да има сериозни импликации и врз територијалната целовитост на грчката држава. Обидот на грчкиот новинар Ландрос ова прашање да го наметне пред американскиот Стејт департамент, во стилот дали тоа е заткулисна политика на Вашингтон за поделба на Македонија по етнички принцип, придонесе за уште поголема одбивност на Американците кон популистичката и провокарачката политика на Грција. Видни интелектуалци од грчкото општество почнуваат да градат сфера на мислења, кои влегуваат во рамките на надворешен заговор против државата што, пак, потсетува на периодот од пред дваесеттина години, кога Балканот го потресуваа слични приказни. Не дека такви обиди за заговорнички дејства досега немало во регионот, но она што сега се случува меѓу интелектуалните слоеви во Атина, навистина се граничи со една параноичност и шизофреничност во размислувањето. Грција на разно-разни начини се обидува пред светот да се претстави како жртва во спорот за името со Македонија, дека таа е страната од чии "ормани" се краде, изнесува и разнесува. Непризнавајќи ги сопствените изблици на иредентизам и национализам, се обидува жртвата да ја преиначи во иредентист, а таа самата да се заштити. Дали доволно направивме за да ја одбиеме таа доктрина на Грците и прашање на кое можеа долго да дискутираме, но дека треба да се направи многу повеќе од она што досега се правело, е непобитен факт. Додека нивната партиципација во евроатлантските организации максимално ја искористуваат за нарушување на имиџот на Македонија во меѓународната заедница, ние тешко допираме до

Кога слушнав дека Никола Саркози го избрале за европски политичар на годината првата помисла која ми проструи низ главава беше една масна пцовка. Рефлексната мисловна реакција, не на сметка на Саркози, туку на сметка на обединетите европски демократии, произлезе од сè поголемото лицемерие кое државите од стариот континент го покажуваат во однос на нас помалите. Кловнот од Елисејската палата бил профилот како да се однесува и да постапува еден државник. Тој е примерот на кој треба да се огледува секој актуелен или иден водач на нација. Апсурд. Нон сенс. Подбивање. Надвор од здравиот разум. Европа ги напушта втемелувачките вредности, кои некогаш значеа и вредеа нешто. Откако Марти Ахтисари ја доби годинашната Нобелова награда за мир, и сега со изборот на Саркози за државник на годината, Европа покажа колку дрско гази врз цивилизациските придобивки и ги исмева оние понормалните. Човекот кој во изминатиот период згази врз основните човекови права на Македонците да се именува така како што

го дал Господ, денес е избран за прв меѓу најсилните. Вредностите го губат своето значење. Саркози неколку пати се солидаризира со Грците, кои успеаја да го поткупат само со една книга, која патем не ги отсликува реално фактите од неговото минато. Тоа што самиот тој не знае кои биле и што биле неговите предци, јасно говори за лекоумноста на првиот европски државник и нареднувањето на трикот кој му го подметнаа Грците. Од друга страна, наивните чекори кои ги презема првиот човек на француската држава, воопшто не соодветствуваа на вистинските состојби и секогаш влегуваа во рубриците за гафови и вербални испади. Неговите политички мимики и гестови, кои го следеа речиси секој негов настап пред медиумите, наместо да бидат санкционирани од страна на комисијата која го востолочи на европското државничко место, тие едноставно беа издигнати на пиедесталот. Европската дипломатија станува ноншалантна, забавен парк во политичко руво. На ваков начин таа повеќе не е атрактивна и привлечна, уште помалку може да се потенцира како пример од кој треба да учат другите, оние недозреаните како што ги нарекуваат.

Пишува: Мишко ТАЛЕСКИ

НИЈА НА МАКЕДОНЦИТЕ АЈНО РЕШЕНИЕ ЗА МИРЕН ЕРИТЕТЕН БАЛКАН

Сите ние што сме подолго во политиката знаеме дека е можно правните аргументи целосно да се на ваша страна, но повторно заради политички причини, да не можете на меѓународен план да си го заземете она место што ви припаѓа и да ги остварите своите права. Токму затоа мојот став за спорот околу името е дека Република Македонија треба да се обиде да направи фер компромис, кој нема да го загрозува нашиот етнички, јазичен или културен идентитет и да се интегрира во евроатлантските структури. Сите други чекори, независно од нивната неспорна легитимност, можат да значат губење драгоцено време, што една мала држава со лимитирани ресурси, лоцирана во центарот на турбулентниот Балкан, не смее да си го дозволи, во името на просперитетот на сегашните и на идните генерации свои граѓани.

Бранко Црвенковски

респектабилните фактори од кои извира континенталната и светската моќ. Македонската вистина треба да ја продадеме преку една успешна приказна, која ќе претставува симбиоза на минатото, сегашноста и на иднината. Само со еден таков македонски пакет, кој ги поврзува историјата, традицијата и денешнината можеме да ја поразиме измислената и неверодостојна грчка приказна, која урива сè што е македонско.

ЛЕСЕН ПЛЕН ЗА РЕГИОНАЛНИТЕ ХИЕНИ

Заинтересираноста на нашите соседи за македонското прашање, за македонското постоење, наликува на еден, најблаго речено, инстинктивен рефлекс за ловење на жртви, со цел да се задоволи потребата за ситост. Нивната желба за што побрзо пропаѓање на македонизмот, за што побрзо згаснување на современата македонска држава, не е тајна доктрина, туку таа подолго време отворено се манифестира како програмска идеја на многу државни, политички, па и културни и лингвистички структури во Софија, Белград, Атина и Тирана. И покрај тоа што сите тие процеси немаат отворена поддршка од официјалните владејачки номенклатури, сепак заткулисно многу се прави за да се оствари нивната вековна идеја за уништување на македонскиот етнос и сите атрибути врзани за неговото постоење и развивање. Лицемерните потези кои континуирано се поттикнуваат, како во билатералните односи со Македонија, така и на мултилатерален план, кога се во прашање европските организации, не ни даваат сè уште за право да поверуваме во искрената политика, која наводно ја имале кон нас. Како поинаку да се протоколкува гестот на Красимир Каракачанов за покренување иницијатива за доделување бугарски државјанства на македонските бранители од 2001 година? Дали сè тоа е само провокација или во играта се препознаваат и други елементи? Обидот да се оттуѓи она што е автентично наше и утре да се припише како туѓо е недозволиво поимање на поимите политика и власт. Недоразбирањата кои

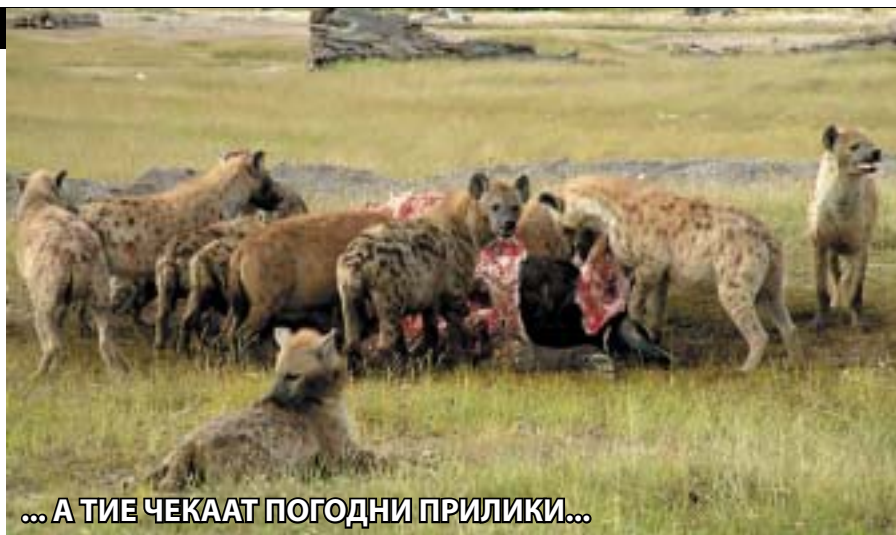

Мислам дека Македонија има иднина во НАТО. Жалиме што спорот околу името сè уште е отворен, но се надеваме дека ќе се реши наскоро и дека Македонија ќе може да оди напред. Тој јазик ќе го најдете и во коминикето. Но, исто така, мислам дека Македонија треба да направи сè што може за да го реши прашањето со Грција, работејќи со амбасадорот Метју Нимиц во процесот во Обединетите нации, кој ние го поддржуваме.

Даниел Фрид

произлегуваат во интерните односи меѓу македонските субјекти, полека но сигурно стануваат основа преку која регионалните хиени можат лесно да го ловат крвниот плен. Така било многу пати низ историјата. На истиот начин многу македонски дејци од минатото завршиле на буниште, а денес гледаме дека тоа било погрешно. Сè уште го немаме доволно дефинирано и заштитено националниот нит, сè уште немаме создадено доволно силен одбранбен механизам, со кој успешно ќе им се спротивставиме на регионалните зли пропаганди. Македонија и денес е "младо месо", кое готвачите сакаат да го зготват за семејниот ручек. Рецептот ќе биде уште повкусен и за нив поуспешен, доколку самите ние им помогнеме во

додавањето на мирудите. А, како што тргнале работите не сме далеку од една таква авантура. Растуреноста на македонското национално ткиво еднаш засекогаш треба да стане минато. Обединувањето на македонскиот дух е најдобрата основа за поразување на секоја пропагандна машинерија, која доаѓала однадвор. Но, очигледно дека тоа тешко оди и ќе оди. Поделеноста по политичка, партиска или што е уште полошо по идеолошка основа, не остава многу простор за постигнување позитивни резултати, во кој било сегмент од општественото живеење. По-

...А ТИЕ ЧЕКААТ ПОГОДНИ ПРИЛИКИ...

Не можам да се ставам ниту на ваша страна, ниту на страна на Грција. Тука има проблем и тоа не е проблем само за влегување на Македонија во ЕУ, туку проблем сам за себе. Двете земји треба да најдат заеднички прифатливо име. Затоа јас не можам да го сторам тоа за нив. Ни треба едногласност и јас планирам наскоро да ја посетам Македонија. Знам дека Балканот е генерално комплексен регион и во него има кршлива рамнотежа.

Бернар Кушнер

делби има во секое демократско и плурално живеење, но кај нас тие се изразени на една поинаква основа и со поинаков однос. Сè тоа им дава за право на душегрижниците од истокот и од западот, на арачлиите од северот и од југот, да посегнат по она што е вековно наше. Колку и да кажеме дека сите ние и тие сме луѓе, сепак животинскиот инстинкт за приграбување на туѓото е посилено од човечкото. Жедта за месо и крв никогаш не ги оставала рамнодушни историските крвници. Оската Атина - Белград сè уште добро функционира кога е во прашање ладниот однос и негативниот национален набој кон македонското. Оската Тирана - Софија, ис-

Македонија е функционална демократија со високи стандарди, се разбира, и со проблем како и сите други во ЕУ и во НАТО, на чие решавање е посветена. ЕУ и НАТО не се достојни за промена на државното име на Македонија, и доколку промена на државното име, грчкиот геноцид врз македонскиот народ и антимакедонизмот, наци-фашизмот, расизмот и антисемитизмот на Атина, се вредност за солидарност на Брисел и на Стразбур, Македонците од сите делови на Македонија во цел свет го отфрлаат членството во овие сојузи на држави. Прашањето за државното име е затворено со референдумот од 8 септември 1991 година, кога граѓаните и народот во апсолутно мнозинство одлучија за самостојна и суверена држава Македонија, без додавки и придавки, која е задолжителна за сите.

Светски македонски конгрес

Европската унија не може да помогне во спорот со името, доколку двете земји не покажат дека имаат одговорно лидерство, кое преку компромис ќе ја пробие статус кво состојбата во која се наоѓаат преговорите. проблемот со уставното име на Македонија е длабоко вознемирувачки и опасен. Вознемирувачки затоа што укажува дека етнонационализмот останува непредвидлива сила, дури и внатре во ЕУ, каде што го поткопува рационалното носење одлуки. Опасен е затоа што додава комплексен слој на актуелната ситуација во Западен Балкан, која е и така кривка поради случувањата на Косово. Поради правото на вето кое го има Грција како членка на ЕУ, рацете на Унијата се врзани директно да се вклучат во решавање на прашањето. Од различни причини, ниту Македонија, ниту Грција изгледаат подготвено да направат компромис. Како резултат на тоа, владите на двете земји се соочуваат со значајни домашни проблеми.

Стефан Волф, британски професор по политички науки

то така, често знае да продуцира заеднички албанско-бугарски проекти за обезличување и национално понижување на македонскиот етнос. Вкрстувањето на четирите пропагандистички структури на овие простори, често поткрепени и со одредени фактори однадвор, создава хаотична атмосфера на Балканот, која во ниту еден сегмент не е демократска, ниту цивилизациска. Самите знаат дека без постоењето на Македонија, како автентична државна целина со Македонци во неа како по-

себен народ различен од другите, нема мирен Балкан. Сè уште се свежи идеите и доктрините на многу политичари, државници и историчари од западниот свет, кои низ историјата повикуваа за решавање на македонското прашање во полза на Македонија, повикуваа за создавање Македонија на Македонците, како единствено и трајно решение за стабилизација на Балканот и за закопување на сите пропагандистички струи, кои низ вековите знаеле да донесат само крв, глад и солзи.